

Kirkeforfatning. Men jeg har ikke Brug for mere end det, hvor der er Tale om Menighedsraadene, thi det er det, der ligger for her. Det er jo kun det, Lovforslaget gaar ud paa, og i dette Tilfælde har jeg ikke Brug for andet end at paavise, at det, som man den Gang erkendte for at være det første Led i enhver ønskelig Kirkeforfatning, var Menighedsraadene. En anden Gang, naar vi komme til at tale om Kirkeforfatningen, kunne vi jo dvæle ved, hvad der stod om Kirkeforfatningen i Kommissionsbetænkningen af 1853, men det ligger ikke for her. Det ærede Medlem talte dernæst vidtløftig om, at han vilde være med til at løsne Baandene mellem Kirke og Stat og arbejde for frivillige Sammenslutninger. Maalet for det ærede Medlems Bestræbelser gaar ud paa at skabe en fri Kirke. Jeg skal ikke trættes med det ærede Medlem om, hvad der er heldigst, enten Statskirke eller Folkekirke, hvad man nu vil kalde det, paa den ene Side, eller en Frikirke. Folkekirken kan have sine paaviselige Fordele, og Frikirken kan have sine paaviselige Fordele, og jeg skal altsaa ikke trættes med det ærede Medlem om, hvad der er heldigst, men skal blot slaa fast, at det, vi her staa over for, er at tage Stilling til et Forslag, der vil fremme Folkekirkens Udvikling, og vi have her ikke et Forslag, der i mindste Maade tager Sigte paa at fremkalde Frikirken. Jeg kan indrømme, at Frikirken, som sagt, kan have sine Fordele, og jeg er enig med det ærede Medlem i, at, hvis vi naa dertil, at der bliver en Frikirke her i Landet, maa Statens Støtte inddrages, saa maa Midlerne inddrages, og saa maa Frikirken lære at staa paa egne Ben. Men jeg har nu i øvrigt den Opfattelse, at det, der baader det danske Folk bedst, er Folkekirken i alt Fald en rum Tid. Jeg er nemlig bange for, at det skulde vise sig her, som det har vist sig andre Steder, at ihvorvel Frikirken, som sagt, kan have sine gode Sider, er den udsat for at opløse sig i smaa Samfund, udvikle sig til Sekter, som opstaa og forsvinde den ene efter den anden, dette betragter jeg ikke som noget særdeles heldigt eller som noget, man skulde ønske.

Jeg kommer nu til et andet Punkt, som det ærede Medlem omtalte, nemlig det, Flertallet har skrevet i sin Betænkning om Valgmenigheder og Frimenigheder. Ja, Flertallet har ganske rigtig skrevet i sin Betænkning: „Det er en Kendsgerning, at der i den sidste Menne-

skealder har vist sig Tendenser til at løsrive sig fra den almindelige folkekirkelige Ordning“, og saa staa der i en Parenthes: „Der tænkes paa Valgmenigheds- og Frimenighedsdannelser“. Det ærede Medlem vil deraf slutte, at Flertallet ikke anser Valgmenighedsdannelser for en almindelig folkekirkelig Ordning, og at Flertallet altsaa drog til Felts mod Valgmenighedsdannelser. Det er saa langt fra Tilfældet. Jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg er en stor Ven af Valgmenigheder. Jeg ser det som en stor Lykke, at vi have faaet Valgmenighedsloven, og jeg husker endnu fra den Tid, da dette Lovforslag var fremme i Rigsdagen, at det gjorde mig ondt, at der blev rejst saa stærk Bevægelse mod Lovforslaget. Jeg husker, hvordan Adressebevægelsen gik ud over Landet for at forhindre Loven, og der blev spaaet, at der vilde ske de værste Ting. Folkekirkens Opløsning og ren Forvirring, hvis vi fik Valgmenighedsloven. Det ærede Medlem og jeg ere altsaa slet ikke uenige i vort Syn paa Valgmenighedsloven. Og naar Flertallet har sat de omtalte Ord ind i Betænkningen, er det ikke for at vise, at Valgmenighedsdannelser er noget uheldigt, men det er for at vise, at Befolkningen, og navnlig den varmeste kirkeinteresserede Del af Befolkningen vil og kan ikke blive ved at finde sig i de Tilstande, vi nu have i Folkekirken, den Umyndighedstilstand, vi nu have. Derfor er det, at man træder ud, eller selv om man ikke træder ud i Frimenigheder, alligevel indretter sig paa en Maade, som — man kan sige om den, hvad man vil, — dog ikke er den almindelige folkekirkelige Ordning, eftersom der endnu kun er ganske faa Valgmenigheder her i Landet. Til den almindelige folkekirkelige Ordning hører dog det, at Menigheden maa nøjes med den Præst, der bliver sendt den af Regeringen. Det er det, Flertallet har villet udtrykke gennem sin Betænkning, at det er farligt at blive ved at holde paa den bestaaende Ordning med Umyndighedstilstanden i kirkelige Anliggender, for det vil absolut føre til, at de mest kirkeligt interesserede maa se at indrette sig enten delvis eller helt uden for den almindelige kirkelige Ordning. Og saa tilføjer Flertallet i sin Betænkning: „At opretholde en Ordning, hvori der ligger en stærk Fristelse for Befolkningen til at rive sig løs fra Folkekirken, kan ikke være en Opgave for Folkekirkens sande Venner.“ Og det staa jeg ved. Det kan ikke være en Opgave for Folkekirkens